

[Poul Møller.]

nødvendig, især hvis nye markeder skal opbygges.

EFTA-landene skylder os efterhånden en hel del. Da traktaten blev udformet og vedtaget, indeholdt den forskellige løfteparagraffer for landbruget. Disse har hvilet alt for længe, fordi man under forhandlingerne om medlemskab af fællesmarkedet slet ikke tog fat på opgaven. Det må og bør ske nu. Jeg opfordrer regeringen til at forstå, at den nu må gøre et virkeligt fremstød for landbruget og fiskeriet, og at dens diplomatiske kvalifikationer i høj grad vil blive bedømt efter det, den nu opnår. Og én ting bør fremhæves udtrykkeligt. Den tid må være forbi, hvor Danmark giver ved dørene. Der er ingen som helst grund for os til at give indrømmelser, som vi har gjort det mangfoldige gange på industriområdet, hvor det er i de andres interesse, hvis ikke disse forstår nødvendigheden af at forbedre EFTAs stilling til landbruget. Det erkendes jo fra alle sider, også fra den britiske premierminister, at Danmark er det land, der er hårdest ramt ved bruddet. Denne erkendelse må nu ledsages af kontante indrømmelser til vore synspunkter.

Disse indrømmelser bør gælde alle EFTA-landene, men specielt vil det selvfølgelig være af betydning for os, når vi skal drøfte sagerne med andre, at vi kan pege på, at vi her i Norden finder forståelse for vore synspunkter, og at de nordiske lande er rede til at yde ligeret for industri-, landbrugs- og fiskeriprodukter. Den svenske udenrigsminister har under sit besøg her udtalt, at den højtærede udenrigsminister var enig med sin svenske kollega i det synspunkt, at Norden ikke kan løse Danmarks landbrugsproblem. Det er måske rigtigt, men af den grund bør Norden ikke tro, at vi ikke i fællesskab kan nå et godt stykke frem imod problemets løsning. Ifølge EFTA-traktaten åbner vi helt for den svenske industris produkter; vi må nu forvente indrømmelser på landbrugsområdet. Og mit parti er rede til at gå meget vidt i et nordisk økonomisk

samarbejde, men kun under den udtrykkelige betingelse, at landbruget i den henseende bliver ligestillet med industrien.

Det er nu blevet oplyst, i Statstidende tror jeg, at regeringen inden EFTA-mødet, som skal afholdes om få dage, har ophævet de undtagelser, vi hidtil har haft for en mindre del af vore industriprodukter, hvor toldsatserne kun er nedsat til 70 pct. imod 50 pct. på øvrige industrivarer.

Jeg synes, at regeringen her igen er ved at forhaste sig med at give de andre indrømmelser, uden at vi selv opnår noget som helst. Udenrigsministeren mener vel, at vi er forpligtet hertil. Men det kommer an på, om man bedømmer det, der er sket i Bruxelles, som en afbrydelse eller som en afslutning. Regeringen mener jo selv, at der kun er tale om en afbrydelse. Derfor trækker man heller ikke sin ansøgning om optagelse tilbage. Men når det er tilfældet, er det hverken logisk eller konsekvent i forhold til EFTA at optræde, som om det hele er afsluttet. Det må i øvrigt ikke glemmes, at de indrømmelser, vi her fik for visse industrivarer for en kortere tid, blev ydet os, fordi man ikke ved EFTA-forhandlingerne ville give os blot de mest beskedne indrømmelser på landbrugsområdet.

På denne baggrund forstår jeg ikke regeringens hast, og jeg tror bestemt ikke, at den skal regne med, at dens forhandlingsposition forbedres, og at det i disse drøftelser, der skal føres i EFTA, bliver honoreret det allerfjerneste, at den danske regering søger at optræde som så fine mennesker, at man frivilligt giver afkald på sine positioner.

Det, der er sket i Bruxelles, kan selvsagt ikke undgå at få virkninger i dansk politik allerede af den grund, at det også før eller senere får virkning for dansk økonomi, men også fordi de 4 politiske partier ikke længere har den forpligtelse over sig, som den fælles markedspolitik gav os. De kommende uger og måneder vil vise, hvilke konsekvenser dette forhold vil få. Statsministeren lagde allerede i sin markedsredegørelse op hertil.